

“Ο Ντοζᾶ ἀνέτρεψεν ἐκ τῆς ταραχῆς καὶ τῆς συγκινήσεως τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης φιάλην.

— Διάβολε, πόσον εἶμαι ἀδέξιος!

Ἔπειτα διὰ φωνῆς θωπευτικῆς, ὥς νὰ κατέπνιγε λυγμὸν τινα, ἠρώτησε :

— Ἔχεις πολὺν καιρὸν νὰ ἰδῆς τὴν μητέρα σου ;

— ὦ, ναί. Μετὰ τὴν ἐπάνοδόν μου ἐκ τοῦ στρατοῦ, μίαν μόνην φορὰν τὴν εἶδα, εἰς μίαν πανήγυριν, ὅπου μὲ εἶχε καλέσει. Μοῦ γράφει κάποτε.... Καλλίτερα ὅμως θὰ ἦσαν ἂν μοῦ ἔγραφε σποινιώτερα, ἐπειδὴ κάθε φορὰ ποῦ λαμβάνω γράμμα της κλαίω σὰν παιδί.... Τὸν περασμένον χειμῶνα τὴν εὗρηκε μία συμφορὰ ἔχασεν ἓνα υἱόν.... Πτωχὸ παιδί! Ἐφαίνετο πολὺ καλό.... Φοβοῦμαι πῶς δὲν θὰ παρηγορηθῆ ποτὲ ἡ μητέρα μου.

Ἐνα κτύπημα ἐκλόνισε τὴν τραπέζαν.

— Σιώπησε ! ἐκραύγασεν ὁ Ντοζᾶ. Λυποῦμαι πολὺ νὰ σὲ ἀκούω.

Καὶ ἠγέρθη.

— Ἔχεις φέρεи τὰ ἐνδύματά σου μαζὺ σου παιδί μου ;

— Μάλιστα, ἀπήντησεν ὁ νέος, δεικνύων μέγα κυλινδροειδὲς δέμα, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀποθέσει ἐπὶ τινος σκίμποδος.

— Αἶ, καλά! Πήδησε στὸ ἀμάξι, καὶ ἄς φύγωμεν. Ὅσον διὰ τοὺς μισθοὺς σου μὴ φοβῆσαι· σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εἶναι πάλιν ἱκανοποιητικοί.



Τρεῖς ὄρας βραδύτερον, ἡ ἄμαξα εἰσῆρχετο εἰς Buissonnaies. Ἡ ἀγρονόμος διέσχισε τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὴν αὐτὴν φέρονσα κάνιστρον πλήρες τροφίμων. Ὁ Ντοζᾶ ἀφῆκε τοὺς χαλινοὺς, ἐπήδησε κατὰ γῆς καὶ ἐφώναξεν πρὸς τὴν σύζυγόν του :

— Λουίζα! σοῦ φέρω τὸν υἱόν σου.... Τὸν υἱόν μας!.... Σφάξε μίαν ὄρνιθα καὶ ἐτοίμασέ μας ἓνα καλὸν δεῖπνον!

Αἴγυνα.

Κλειὸ Γαρουφάλη



Ἐπόλοιπον πρωτοχρονιάς. Ἀλήθεια γυναίκα. Δὲν ξέρω τί δῶρο θὰ στείλω εἰς τὴν ἄγαμον ἐκείνην θεῖαν σου...

— Καυμένε, δὲν τῆς στέλλεις μίαν ἀνώσυμον ἐρωτικὴν ἐπιστολήν; Θὰ χαρῆ τόσον ἢ καυμένῃ....